

BRÁNA

Aktuality Branického sboru Českobratrské církve evangelické

únor 2006

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Neděle 9:30

Bohoslužby

první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží; třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 17:00 - 19:00

Dorost

Úterý 18:30 - 21:00

Mládež

Středa 18:00 - 19:30

Biblická hodina

Pátek 18:00 - 20:00

Odrost

úřední hodiny faráře

Lud'ka Rejchrt

pondělí a pátek 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Verš na únor:

Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.

Lukáš 10,20

<http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla/>

Tiráž

BRÁNA

XII. ročník, číslo 2 - únor 2006

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník.

Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>

branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

STARŠOVSTVO

Zápis z únorové schůze staršovstva

1) Rozhovor s členy výboru o.s. **YMCA Braník**: Egonem Čierným a Petrem Holasem. E. Čierný informoval o úkolech, činnosti a hospodaření tohoto sdružení. Požádal, aby branický sbor sdružení i nadále finančně pomáhal, a to poskytováním příspěvků sociálně slabým účastníkům akcí YMCA Braník. Upřesnění požadavku v červnu. Staršovstvo souhlasí.

2) Zd. Kučerová přečetla **pokladní zprávu** za leden - bez připomínek.

Podala přehled předepsaných účelových sbírek v letošním roce:

březen (5/3): církevní tisk

duben (16/4): hlavní dar lásky

květen: Jeronýmova jednota

červen: Diakonie, solidarita sborů

září (3/9): Evangelická akademie

říjen: sociální a charitativní pomoc, Jubilejní toleranční dar (na stavební práce)

prosinec: bohoslovci a vikariát

3) Od husitské farářky J. Buttové jsme obdrželi prosbu o finanční **příspěvek na** dokončení stavby domova pro děti, které ukončily pobyt v dětském domově, "**Maják**" v **Michli**. Na tento účel bude věnována nedělní sbírka koncem března.

4) P. Novotný seznámil staršovstvo s nabídkou **nového počítače**, monitoru a kopírky pro sborovou kancelář. O koupi rozhodneme až po porovnání s další nabídkou a poradě s odborníkem.

5) Byl **změněn termín konání sborového shromáždění: 26. března 2006**. Na staršovstvu 13.3. budou schváleny koncepty jednotlivých výročních zpráv.

6) Br. Novotný informoval o jednáních ohledně nutných **oprav kostela**: rekonstrukce osvětlení, opět oprava zničené střechy (do kostela teče!), připevnění nápisu na čelní stěně kostela.

7) Došla korespondence z ústředí ČCE:

- nabídka pobytů v Táboře J.A.Komenského v Bělči n/O:

15.7.-22.7. rodinná rekreace (velký tábor a hl. budova)

22.7.-29.7. rodinná rekreace (velký tábor a malý tábor pro početné rodiny)

5.8.-12.8. rodinná rekreace (velký tábor)

12.8.-19.8. rodinná rekreace (velký tábor)

26.8.-2.9. rekreace penzistů (hl. budova)

přihlášky do 31.3.2006: O. Navrátilová, ČCE-ÚCK, p.p.446, 111 21 Praha 1

- **Kurz laiků** 22.-28.4.2006 v Sola fide v Janských Lázních. Téma: Církev v proměnách času. Přihlášky do 24.3. na Ústřední církevní kancelář, Stolařová (stolarova@srce.cz)

- **Kurz křesťanské služby 7.-9.4. v Praze** - přihlášky do 24/2 na ČCE-ÚCK .

- **Setkání křesťanských pedagogů 25.3.2006** ve sboru Církve československé husitské, Praha 10, Dykova 1. Téma: Komunikace učitelů, dětí a rodičů (PhDr. Věra Pokorná). Pořádá ČCE a ERC, přihlášky do 15.3. na info@ekumenickarada.cz.

Bližší informace a formuláře přihlášek na uvedené akce jsou v kanceláři.

Zapsala: Černá

BÁSEŇ

Pavel Hájek: Bál jsem se

Bál jsem se, že mne neslyšíš
a zatím já sám jsem tě přestal poslouchat

Bál jsem se, že mi nerozumíš
a přitom jsem ti nechtěl rozumět

Bál jsem se, že volám do prázdna
a zatím dunělo prázdno v mém srdci

Bál jsem se, že jsi mne opustil
ale to všechno způsobila moje nevěra

Bál jsem se, že jsi mrtev
ale neuvědomil jsem si
že jsem už dávno zapomněl žít

Pane,

můj strach je pryč
prosím, pomoz
ať se nevrací

JUNGMANNOVI

Dopis

Koncem roku 2005 jsme obdrželi následující dopis od Michala Jugmanna:

Vážené staršovstvo,

rádi bychom oficiálně dotáhli do konce, co již delší dobu "visí ve vzduchu", a žádáme Vás tímto o ukončení našeho členství v branickém sboru ke dni 14. ledna 2006, neboť dne 15. ledna 2006 vstupujeme do Sboru Křesťanské společnosti Praha, konkrétně na region Střed.

Chceme v tuto chvíli nejprve poděkovat za vše dobré, co jsme za sedmnáct let zde ve sboru přijali, za lásku i důvěru a prostor ke službě, který jsme zde dostali, i přestože jsme některé otázky chápali odlišně od evangelické tradice či většinového názoru sboru. Uvědomujeme si, že to zdaleka nebylo samozřejmé, a jsme za to stále velmi vděční. Pokud jsme se proti Vám či sboru něčím provinili, ať již slovem, činem nebo naopak nečinností, prosíme Vás nyní o odpuštění.

Aniž bychom se Vás či kohokoliv ve sboru chtěli dotknout, přijde nám poctivě rovněž vysvětlit, proč ze sboru odcházíme. Naše rozhodnutí nebylo unáhlené, zrálo v nás několik let a zvažovali jsme při něm mnoho různých důvodů, objektivních i subjektivních, které lze jen těžko vměstnat do několika málo vět, proto se pokusíme stručně uvést alespoň ten nejdůležitější z nich:

Do branického sboru jsme přišli (nezávisle na sobě) na sklonku osmdesátých let a postupně jsme se zde zapojili do sborového života. Když jsme o něco později na přelomu osmdesátých a devadesátých let poznali osobně Pána Ježíše Krista a vyznali jej jako svého Pána a Spasitele, přijali jsme pro sebe, že život s Bohem je více než jen intelektuální pochopení biblických pravd a "chození do kostela", na které jsme byli do té doby zvyklí. Toto přesvědčení s námi tehdy sdíleli i někteří další a proto počátkem devadesátých let vzniklo v rámci branického sboru společenství skupinek, ve kterém jsme se navzájem podporovali na naší cestě víry, čerpali povzbuzení a měli zde též zázemí pro službu, ať již ve sboru, či navenek. Postupem let se však bohužel - z mnoha různých důvodů a částečně jistě i naší vinou - společenství skupinek rozvolnilo a vyčerpalo natolik, že svou funkci zázemí a místa povzbuzení de facto přestalo plnit (alespoň z našeho pohledu, možná subjektivního). V průběhu několika dalších let se absence společenství či zázemí stále více projevovala na našem osobním i rodinném životě a zároveň selhalo několik pokusů o oživení skupinek, takže jsme nakonec v polovině minulého roku odchod do jiného sboru vyhodnotili jako jediné možné řešení, jakkoli pro nás - a pravděpodobně i pro Vás i mnohé další členy sboru - bolestné. (Zmiňujeme-li výše některé věci negativní, rozhodně je neklademe za vinu Vám či sboru, uvádíme je pouze pro vysvětlení našeho vnímání situace. V případě Vašeho zájmu můžeme někdy prodiskutovat i další dílčí důvody, které se na našem rozhodnutí spolupodílely - osobně je však pokládáme za uzavřené a vraceli bychom se k nim pouze v případě, že byste to viděli jako prospěšné.)

Závěrem bychom chtěli zdůraznit, že odcházíme v dobrém a zároveň ne na dobro - máme zde ve sboru své kořeny, kterých se nezříkáme, mnoho hlubokých přátelství, která nechceme přerušit, takže se v budoucnu jistě ještě mnohokrát uvidíme. Vám osobně i celému sboru přejeme z celého srdce Boží vedení a Boží požehnání.

V lásce

Michal a Lenka Jungmannovi

s rodinou

Rozhovor

Michal Jungmann je mnohým členům sboru znám svou prací s dětmi a mládeží. Leckdo z těch, kteří mají děti, mu za mnoho vděčí. Budu upřímný: ve sboru vím nejvýše o třech, čtyřech lidech, kteří by sboru v posledních deseti letech přinesli tolik času. Michal a jeho žena Lenka se nedávno rozhodli změnit sborovou příslušnost. Snad o důvod více k otevřenému rozhovoru.

Brána: Jak jsi k víře přišel?

Michal: V sedmé nebo osmé třídě, když mi bylo nějakých čtrnáct let, jsem si povídal o Bohu se svými spolužačkami, z nichž dvě chodily do Braníka na mládež. Někdy na jaře 1988 jsem se tam potom byl s nimi jednou či dvakrát podívat. Na podzim 1988 - to už jsem byl v prváku na střední škole - jsem sám od sebe začal na mládež chodit víceméně pravidelně. Nedokážu říct přesně proč, možná v tom hrála roli vůně zakázaného ovoce, nebo touha poznat něco nového, tajuplného - moji rodiče byli nevěřící, takže mne k víře nikdy nevedli, ani jsme o tom doma nemluvili. Chodil jsem na mládež, nasával jsem všechny informace jako houba, a snažil se žít, jak jsem si představoval, že by křesťan měl - a šlo mi to velice ztuhla. Klíčové pro mne bylo léto 1989. Na Portě (pro mladší a neznalé: obrovský folkový festival, tehdy tak napůl povolený) jsem potkal skupinu lidí, kteří zde hráli a zpívali něco o Ježíši.

Brána: Oni tam vystupovali?

Michal: Ne, stáli kousek za plotem u cesty do kempu. Řekl jsem si "Hele, taky křesťané" a dal se s nimi do řeči. Povíдали jsme o všem možném, zjistil jsem, že jsou rovněž z ČCE, ze sboru v Praze - Holešovicích, ale velice mne během toho rozhovoru zarazily dvě věci. Jednak se zmínili o Křesťanské konferenci, která se ten rok konala v Paláci kultury (pro mladší: dnešní Kongresové centrum). Nechápal jsem, jak je možné, aby se křesťané scházeli na místě, které si komunisti postavili pro své sjezdy, na což mi odpověděli "Náš Bůh je přece mocný, ne?" Za druhé se mne ke konci rozhovoru zeptali, zda jsem Boží dítě. Ta otázka mne zaskočila, snažil jsem se to nějak okecat, že to člověk neví, že je to složité a tak, ale oni mi docela primitivně odpověděli, že kdo je Boží dítě, tak to ví, a podložili to veršem z Janova evangelia (Jan 1,12).

Den předtím nebo den potom jsem si v jednom katolickém kostele koupil svou první Bibli. Za čtyřicet korun - to byly pro kluka jako já tehdy velké peníze. :-) Celé léto jsem potom hladově hltal Bibli a hodně jsem přemýšlel, a došlo mi, že nestačí mít věci v hlavě, ale že jde v první řadě o osobní vztah k Bohu. Nedokážu říct přesné datum, ale někdy během těchto prázdnin jsem vydal svůj život Bohu. Když jsem se s lidmi z Manin setkal v září při podobném zpívání ve Stromovce, a potom jsme spolu na lavičce procházeli z Bible základní věci, týkající se spasení, tak jsem již měl jistotu, že jsem Boží dítě a patřím Panu Ježíši. Na podzim 1989 jsem pak chodil na kurzík Základy křesťanského života, který lidé z Manin pořádali u metodistů ve Vilové, což byla vlastně druhá klíčová věc - až zpětně jsem si uvědomil, že pokud něco zformovalo můj křesťanský život, tak to byl tenhle kurz.

Brána: Co je to podstatné, co Ti z toho vyučování utkvělo dodnes? Co jsou ty nosné body, které se Ti vybaví?

Michal: To hlavní, co je jádrem křesťanství, je vztah s Bohem, úzký vztah s někým, kdo je živý, komu na mně záleží, kdo mi dává odpuštění a jistotu pro věčný život. Je to o vztahu, a o tom, že já z mé strany do toho dávám všechno. Že mu chci patřit, poslouchat ho tak moc, jak to zvládnu. Živý vztah s živým Bohem. A od toho vztahu se odpichují další věci. Třeba postoj k Písmu - Bible prostě není jen lidská moudrost, jak mi tvrdili doma, je to věc mnohem závažnější. A tak dále...

Brána: Co z těch základních věcí, které jsi přijal a prožil, podle Tebe vyplývá pro křesťanské společenství?

Michal: Musí to být společenství v Kristu. Jsme spolu, abychom ho každý sám za sebe i společně mohli následovat. Spousta věcí se víceméně samozřejmě odvine od osobního vztahu k Pánu. Častokrát jsem se potkal s lidmi, které jsem nikdy předtím neviděl, ale byli jsme si okamžitě velice blízcí - na základě společného vztahu k Pánu Ježíši. Prostě ten osobní vztah k Pánu nějak funguje, a to se pak odráží i na celém společenství.

Brána: Myslíš, že bys uměl rozlišit ty, kteří se vydali Kristu a kteří ne? Kladl sis tuto otázku, když jsi vedl dorost?

Michal: Určitě jsem si ji kladl.

Brána: Měl jsi v tom jistotu?

Michal: To je věc, do které člověk nevidí, a snad ani vidět nemá. U některých dětí jsem tu jistotu měl, neboť jsme se na základě našeho vzájemného vztahu dostali i k vážným rozhovorům o těchto věcech, někdy jsem dokonce směl být svědkem jejich vyznání. A také jsem viděl, jak děcka jednají a reagují v mnoha různých situacích, což hodně napovídá.

Brána: Jak tedy tuhle jemnou věc vnímat na úrovni celého sboru?

Michal: Myslím, že musí být nějak zjevné, že sbor je především tvořen lidmi, kteří se Bohu vydali. A nesmí být pochyb o tom, kdo ten závazek učinil. Když uvidím někoho v hříchu, když mám pochybnosti o jeho cestě, tak mohu vyjít z něčeho společného, co sdílíme, a na tomto základě s ním hovořit. Pokud tam ten společný základ není, je třeba ten způsob, jak s ním hovořit, teprve hledat. Musíš pak zvažovat, zda nevstupuješ nějak nepřiměřeně do jeho soukromí a podobně.

Brána: Ve svých počátcích jsi musel řešit otázku, zda v Braníku zůstat, nebo přestoupit.

Michal: To jsem řešil na podzim roku 1989, když jsem se doslechl, jak se ve sboru o mně říká: "Stejně zdrhne na Maniny!". Přijal jsem tehdy, že mám v Braníku zůstat, a de facto ze dne na den jsem přerušil s lidmi z Manin veškeré kontakty.

Pak nastalo něco, čemu pracovně říkám evangelické období. Vymetal jsem různé mládežnické akce a zároveň byl bez nějakého hlubšího osobního společenství s dalšími lidmi. Až posléze jsem si plně uvědomil, jak mi takové společenství chybělo. Změna nastala v létě 1990, kdy jsem se přes Honzu Horálka dostal na Travnou na setkání evangelické mládeže ze severní Moravy, kde panoval jiný duch než v Praze. Po prázdninách jsme s Honzou začali docházet na skupinku lidí z Travné, která se v Praze scházela, a začal jsem se vracet k mnoha věcem, které se ukázaly jako dobré.

Brána: Těmi dobrými věcmi rozumíš společnou modlitbu a sdílení o každodenních problémech?

Michal: Určitě. Společné modlitby, společné chvály. Důraz na osobní život víry. Důraz na čtení Písma. Pokud člověk není konfrontován s životem těch druhých, tak snadno zapomíná.

Brána: Jak dlouho ta skupinka vydržela?

Michal: Pro nás to bylo poměrně krátké období, protože tato travňácká skupinka se záhy přesunula na úterý, takže kolidovala s mládeží v Braníku. A díky tomu vlastně vznikla první skupinka v Braníku. Byl u toho určitě Honza Horálek, Jana Černá (nyní Horálková) a já, v počátcích se zde rovněž vyskytovala také Romana Michalková, a poměrně brzy se začaly objevovat Zuzka (Mrázková-Bedrníková) a Lenka (Vorlíčková-Jungmannová), a možná i další, přesně by to věděl Honza, já už si to tak nepamatuji. Prostě se to postupně nabalovalo jak sněhová koule.

Brána: Jak dlouho tohle společenství fungovalo tak, že Tě sytilo a byl jsi s ním spokojený?

Michal: Je jasné, že to prvotní nadšení nevydrží napořád - člověk nemůže být pořád zábava, tanec a zpěv, ejaja hopsasa. Ale byli jsme hodně mladí, naše vztahy byly hodně intenzivní a dokázali jsme se s leccíms vyrovnat. Vlastně si nepamatuji až tak do roku 96, kdy se nám narodil první syn a přestali jsme na skupinku docházet, na nějaké zásadní problémy. Věci si sedly, bylo to takové více zaběhané,

ale fungující a byl jsem s tím pořád velmi spokojen.

Brána: To už jsi nějakou dobu dělal v Braníku tábory. Kdy byl ten první samostatný?

Michal: V roce 1993.

Brána: To byla Pecka?

Michal: První Pecka.

Brána: Jak moc vidíš ty svoje tábory jako originální, neodvozené od cizích vzorů?

Michal: Od čtrnácti do šestnácti let jsem vedl turistický oddíl, takže tam jsem se naučil některé ty praktické věci. Biblické programy jsem tak nějak okoukal na branických táborech - přeci jenom jsem se jich pár účastnil dříve než jsem se stal hlavním vedoucím (v roce 89 Vítkovice, 90 Křižlice, 91 Vlčice a 92 Kounice). Takže spíše tady byla návaznost, než snaha o originalitu. Pokud jsem chtěl něco dělat jinak, tak se to týkalo počtu vedoucích. Tady jsem se vědomě odlišoval - chtěl jsem, aby vedoucích bylo méně, ale aby přesně věděli, co je jejich práce, a dělali ji s plným nasazením. Od roku 1995 potom jezdím na Tábornickou školu - kurzy pro vedoucí, pořádané Církví bratrskou, kde jsme nabrali další inspiraci.

Brána: Kolik to vlastně pro Tebe představuje času jeden takový tábor?

Michal: Ve dnech, v hodinách, jak to chceš?

Brána: Spíš jak to prožíváš. Kdy na přípravu začínáš myslet?

Michal: Když odjíždím z tábora předchozího. Ale počítejme: tábor je čtrnáct dnů, dva celé dny na přípravu před odjezdem, v červenci je třeba zajet na místo obhlédnout terén, to je další den, o společných poradách nemluvě, takže tak minimálně tři týdny soustředěné práce. Ale některé věci člověk promýšlí průběžně po celý rok, v metru, při cestě tramvají a tak. Teď je to ale už jednodušší, protože hodně recyklujeme starší hry, a navíc jsem se přeci jen naučil některé věci delegovat na ostatní členy týmu a nervat všechno sám. Paradoxní ovšem je, že čím více pracujeme na něčem v týmu, tím déle to trvá. Výsledek je většinou sice taky lepší, ale ta časová investice navíc není vždy adekvátní.

Brána: Co Tě při pořádání těch táborů nejvíce drží? Ta časová zátěž pro člověka s rodinou je obrovská.

Michal: Jednak mě to pořád docela baví - občas raději sám sebe kontroluji, aby to nebyl ten hlavní důvod. Přirozeně to ale také беру jako službu, ke které myslím mám určité obdarování. Hlavní však je ten základní cíl, tedy aby se děti setkaly s Bohem, případně aby se jejich vztah k Bohu prohloubil. Zároveň se snažíme, aby ty děti při hrách poznaly samy sebe - to myslím člověka může přivést na cestu k Bohu.

Brána: Co pro Tebe z hlediska víry a společenství znamenalo narození Daníka? Je se změnil Tvůj a Lenčin život?

Michal: Naprosto zásadně. To první dítě je vždycky největší náraz o realitu. Skupinka se scházela u nás, a teď už to nešlo - tak jsme z ní vypadli. Teprve později jsem si uvědomil, jaká to byla chyba. Člověk prostě společenství potřebuje, i když nemá čas - a vlastně zejména, když ho nemá. Navíc jsem půl roku po narození Daniela změnil zaměstnání. Předtím jsem byl na volné noze, a najednou jsem byl pryč ne na osm, ale třeba na dvanáct hodin denně.

Brána: To byla finanční nutnost?

Michal: V podstatě ano - tedy ta změna zaměstnání. Těch dvanáct hodin asi ne, ale to člověku dojde až později.

Brána: Pořád chodíš do práce?

Michal: Pořád, stále jsem na stejném místě.

Brána: Kdy jste začali čelit tomu nelítostnému návalu povinností? Za jak dlouho?

Michal: Pro mě byl přelomový podzim roku 2000. Na podzimní prázdniny jsme jeli s odrostem, tehdy ještě úředně neorganizovaným, na výpravu do Nové Paky. V neděli jsme zde byli na bohoslužbách, které hodně dětí posunuly k nějakému rozhodnutí. Viděl jsem, jak Pán k těm dětem mluví, a dost mne to zasáhlo. Mluvili jsme o to tom s Lenkou a najednou jsme si uvědomili, že jsme se nenápadnými kroky dostali někam jinam, než jsme chtěli být, a začali jsme se vědomě vracet do věcí, ze kterých jsme kvůli kolotoči kolem dětí vypadli. Například na skupinku.

Brána: Na jakou skupinku jste začali chodit?

Michal: Na tu naši původní, která se přestěhovala k Bedrníkům. Měli jsme snahu se tam zapojit, ale nějak se to nepovedlo.

Brána: Proč? Z časových důvodů?

Michal: Časově to rozhodně bylo náročné. Už jsme nebyli mladí, kdy jsme měli spoustu času. Ale hlavně jsme potřebovali hodně povzbudit, jenže lidé na skupince byli taky takoví unavení, byť třeba ne tak jako my.

Brána: Pokud si vzpomínám, tak v té době jsi začal pracovat soustavně s dorostem. Vzpomeň si kdy to bylo?

Michal: Myslím, že na podzim roku 2001. To jsem začal na dorost chodit a měl na starosti duchovní programy, a na podzim roku 2002 jsem jej převzal jako hlavní vedoucí.

Brána: Odpusť takovou trochu drsnější otázku. Nešel jsi do toho s očekáváním, že služba druhým Tě nějak vnitřně naplní?

Michal: Myslím, že ne. Vycházelo to z toho rozhodnutí, že chci Pánu Bohu sloužit, a nežít jenom sám pro sebe mezi plínamí. Neměl jsem snahu se nějak realizovat, ale na druhou stranu mi to samozřejmě určitě pomohlo. Věděl jsem, že musím být připravený, že nechci dětem říkat jalové fráze, a to mě přivádělo na kolena. I když třeba člověk na svůj duchovní život tolik nedbá, tak ta povinnost vůči druhým ho k tomu donutí.

Brána: Jak dlouho jsi ten dorost táhnul?

Michal: Od podzimu roku 2002, kdy jsem se toho ujal naplno, až do loňského října, kdy jsem jej definitivně předal dál.

Brána: Co je Tvoje duchovní zázemí teď?

Michal: Od října 2005 se pravidelně účastníme bohoslužeb KS Praha - Střed, od 15. února jsme zde oficiálně členy. Zatím žijeme hlavně z těch bohoslužeb, skupinku teprve hledáme.

Brána: Cítíš to jasně, že Tě to společenství více sytí, anebo je to také otázka dalších faktorů, jako třeba, že to máte blíže?

Michal: Je to blíže, ale to bylo rozhodně to poslední, co hrálo roli. Ano, to společenství mi dává mnohem více.

Brána: Je to v tom, že je tam pro Vás snazší sdílet s ostatními rozhodnutí pro cestu za Ježíšem?

Michal: Víím, že tam jsou lidé, kteří prožili něco podobného. Vidím, jak prožívají podobné zápasy jako my, a jak je řeší - anebo třeba také neřeší. Člověk nemá pocit, že když chce žít s Kristem naplno, tak že jde v tom společenství proti proudu. Nepřipadá si jako blázen, když vidí, že i ti starší a "moudřejší" usilují o totéž. Mohl jsem se vyrovnat s takovým tím názorem, že to první nadšení z rozhodnutí pro Pána je jen záležitostí mládí, které člověka s věkem prostě přirozeně přejde. Nikdy nám už dvacet nebude, jistě to nebude stejné, ale přesto pořád mohu žít s Bohem na 100%.

Brána: Těžko se lze ubránit dojmu, že jste se v branickém sboru v nějakém smyslu cítili izolováni.

Michal: Cítili jsme hlavně, že většina sboru vidí svůj život jinak. Nechci to hodnotit, byli jsme v tom prostě nekompatibilní. Ve sboru jsou lidé, kteří to vnímají podobně, ale není jich bohužel tolik, aby se dostatečně navzájem podporovali. Zpočátku jsme si v rámci skupinek dokázali podporu poskytnout,

ale jak se skupinky postupně rozvolňovaly, tak už jsem tu podporu necítil.

Brána: Když to řeknu natvrdo, tak to vypadá, že máš vlastně pochyby o tom, zda se většina lidí ve sboru vydala Pánu. Nekladu ale tu otázku záludně, nemyslím si, že bys chtěl někoho odsuzovat.

Michal: Když to takhle formuluješ, tak to málo platné zní jako odsudek těch druhých, a to bych v žádném případě nechtěl. Když tu otázku položíš takhle, tak to zní jako by někdo něco odmítl, rozhodl se negativně. Odvážil bych se to říci spíše tak, že možná nepoznali něco, co já považuji za zásadní, a že jim to třeba ani nechybí. Nechci posuzovat, jak moc je to závažný problém, to mi nepřísluší. Ale nesdílejí něco, co já považuji za zásadně důležité.

Brána: A to je osobní vztah k Pánu?

Michal: Tak. Určitě. (Pauza.) Zase to zní jako, že my ...

Brána: Nezní. Prostě jste se v tom nepotkali. Pociťuješ nějaký smutek, když se podíváš zpátky po tom svém pobývaní v Braníku?

Michal: Za těch sedmnáct let tam pochopitelně nějaká drobnější i hlubší zranění byla, to asi jinak nejde. Psali jsme ve svém dopise staršovstvu, že pokud by to viděli jako užitečné, můžeme to s někým probrat, ale sám za sebe nemám potřebu se k tomu vracet, tím méně to ventilovat na papíře.

Brána: Kam se nyní obrací Tvá naděje?

Michal: Zní to hrozně frázovitě, ale přesto: Svoji naději mám v Bohu. Není to tak, že by nový sbor představoval pro nás nějakou novou naději, neskládáme svou naději v lidech, šlo nám jen a hlavně o to, aby náš osobní vztah k Pánu rostl, místo aby stagnoval.

Sám za sebe jsem na konci rozhovoru Michalovi poděkoval. Víím, že bez něj by se život víry některých z mých dětí vyvíjel jinak.

Aleš Drápal

ZE SBORU

Branický turistický oddíl

Výlet číslo jedna - 15. ledna do Divoké Šárky - se vydařil. Provázelo nás sluníčko, modrá obloha a kouzelné partie zasněženého šareckého potoka a rozeklaných buližníkových skal.

Nebezpečí zledovatělých cest překonala vzájemná pomoc a dobrá nálada všech dvanácti zúčastněných. Boudička s okénkem, inzerujícím grog a topinky, se nedala minout bez zastavení. Plápolající ohýnek před ní znásobil účinky horkého nápoje, kterým jsme se zahřívali v mrazivém dni. Pro čínského studenta, který byl s námi, to byl údajně nezapomenutelný zážitek.

Instrukce č. 2:

Příští - únorový - výlet pořádáme v neděli 26.2. opět po bohoslužbách. Tentokrát půjdeme do Chuchelského háje, podíváme se ke kostelíku Jana Nepomuckého a prohlédneme si zajímavý a pečlivě udržovaný ZOO-koutek.

Zveme proto také rodiny s předškolními a školními dětmi! Cesta nepřesáhne 5 km. Nezapomeňte na vhodnou obuv a oblečení, ev. turistické hole, něco k jídlu a pití. Vracet se budeme z Chuchle

městskou dopravou na Smíchov.

Lenka Kusáková

Hospic Malejovice

Děkujeme dětem z nedělní školy i všem ostatním, kdo malovali, vyráběli a při vánoční hře nabízeli kalendáře a další předměty. Pomohli tak zvýšit příspěvek na výstavbu a provoz zařízení pro onkologicky nemocné děti v Malejovicích.

Nadace Klíček potvrzuje přijetí částky 4800,- Kč vybraných při příležitosti vánoční hry 2005 pořádané sborem ČCE Braník dne 18. 12. 2005.

V Praze dne 22. 12. 2005

Nadační fond

Klíček

Renoirova 654, 152 00 Praha 5

Markéta Královcová

Sborová dovolená

Staršovstvo branického sboru zve všechny své členy i jejich přátele na 7. sborovou dovolenou opět do rekreačního střediska naší církve v Herlíkovicích. Středisko přísluší ke známé krkonošské obci Strážné a nachází se v nadm. v. 770 m. Kromě ubytování ve 3 objektech střediska je možno využívat k vlastním aktivitám i místní secesní evangelický kostel. Pro turisty jsou zde lákavé možnosti četných výletů do okolí, sběru hub, brusinek či borůvek.

Možnosti ubytování:

Horský domov - hlavní objekt, pokoje se nacházejí v 1. patře a mají vlastní sprchu a WC.

V přízemí je jídelna, která slouží pro všechny hosty i z dalších objektů střediska, dále společenská místnost s TV a herna s ping-pongovým vybavením.

Počet lůžek celkem 21, a to:

2 jednolůžkové pokoje

3 dvoulůžkové pokoje

3 trojlůžkové pokoje

1 čtyřlůžkový pokoj.

Vokurka - počet lůžek celkem 16, a to:

v přízemí 2 třílůžkové pokoje se soc. zařízením

v 1. patře 2 apartmá 2+3, vždy se soc. zařízením

Vilka - počet lůžek celkem 26, a to:

2 dvoulůžkové pokoje

2 třílůžkové pokoje

4 čtyřlůžkové /vždy s 1 palandou/.

Sociální zařízení je společné, v přízemí jsou sprchy a WC, v patře WC a umyvadlo na pokoji.

Cena za týdenní pobyt:

Ubytování a polopenze:	dospělí	děti od 4 do 12 let
Horský domov	2 660,00	2 460,00
Vokurka	2 360,00	2 150,00
Vilka	2 120,00	1 920,00

Ubytování a plná penze:	dospělí	děti od 4 do 12 let
Horský domov	3 220,00	2 900,00
Vokurka	2 900,00	2 590,00
Vilka	2 660,00	2 340,00

Děti do 3 let zdarma /bez nároku na lůžko a jídlo/.

Cena přistýlky: 120,--/den

Cena postýlky: 100,--/den

Pes: 30,--/den

K polopenzi možno dokoupit oběd v ceně 85,00 resp. 65,00.

Závazné přihlášky odevzdejte ve sborové kanceláři nejpozději do 31. března 2006.

Výběr účastnického poplatku proběhne v průběhu měsíce června t.r. buď v hotovosti nebo převodem na účet.

Případné dotazy směrujte na ses. Kučerovou,

tel. do zaměstnání 222 252 645

do bytu 244 465 717

mobil 605 860 534

e-mail z.kucerova@volny.cz

Na Váš zájem o toto sborové setkání všech generací se těší

staršovstvo sboru ČCE Bráník

Přihláška na sborovou dovolenou**Přihláška na sborovou dovolenou od 19. do 26.8.2006****Jméno a příjmení (hůlkovým písmem): u dětí věk:**

1/.....

2/.....

3/.....

4/.....

5/.....

Požadované ubytování: x/

Horský domov

Vokurka

Vilka

Stravování: x/ polopenze - plná penze

Doprava: x/ vlastní - společně busem

x/ nehodící se škrtněte!

Kontaktní spojení na Vás: telefon/mobil, příp. e-mail.

-----
podpis objednatele

POZVÁNKY

Koncerty na Vinohradech

Připomínáme další z pravidelných úterních koncertů na Vinohradech:

7. března 2006 ve 14,30 hod.

hrají: Miroslav Vilímc - housle, Ing. Vladislav Vilímc - klavír

---

Světový den modliteb

Světový den modliteb se koná každoročně první pátek v měsíci březnu.

I my se připojíme ke skupinám křesťanů z různých církví, kteří se v tento den ve 180 zemích světa a na stovce míst v naší republice setkají nad společným textem. Liturgii připravuje vždy země, za kterou se všechny skupiny modlí. V letošním roce je to Jihoafrická republika.

Před samotnou liturgií se seznámíme s životem v této křesťanské zemi, s její historií, přírodou, ekonomikou. Uslyšíme o jejích milionových městech i chudých vesnicích, o obyvatelstvu, o nemocech, zvláště AIDS, o sirotcích a průměrném věku 24,5 let. Pak teprve budeme schopni porozumět připraveným přímluvným modlitbám a chvalozpěvu.

Modlitební ekumenické setkání s branickými bratry a sestrami z Církve československé husitské a Římskokatolické církve se koná

v katolickém kostele sv. Prokopa v Braníku 3. března 2006 v 19 hod.

Kázáním poslouží sestra farářka Eva Mikulecká z CČSH.

Autorský večer Davida Rejcherta

Zveme příznivce hudby a svérázné poezie na autorský večer

Davidu Rejchrtu

"ŠÁRECKÝ A VEPIMAPI"

do posluchárny Evangelické teologické fakulty

Praha 1, Černá ul. č. 9

v pondělí 6. března 2006

v 19:20 hod.

NÁZORY

Karikatury

Redakce Brány dostala následující článek, týkající se vztahů křesťanů a muslimů. A vzápětí i první reakci. Pokud i vy, čtenáři Brány, byste se chtěli k tomuto tématu vyjádřit, máte možnost.

Světlem bouří vlny násilí, které byly rozpoutány po otištění karikatur Mohameda s bombou na hlavě. Co je příčinou? Obrázky sotva, ty jen prorazily tenkou skořápku půdy, pod níž už dávno bublal vulkán.

Odmítám zde rozebírat, zda je správné konat mezináboženské bohoslužby (Bůh je přeci jeden, akorát ho každý známe jinak), či zda nikoliv (mimokřesťanská náboženství jsou dílem satanovým), či zda je pravda někde uprostřed (uprostřed cesty někam úplně jinam). Stačí se zcela prozaicky zamyslet nad současnou situací pod zorným úhlem Ježíšových slov "Po jejich ovoci je poznáte".

Čeští muslimové i řada křesťanů říká, že je islám mírumilovný, že je jen zneužíván teroristy a islamistickými fundamentalisty (jako bylo mnohokrát zneužito Ježíšovo jméno; učení těžko, protože náš Pán víru šířící násilí odmítá). Jeho odpůrci naopak prohlašují, že islám a násilí jedno jest. Kdo má pravdu?

Je-li islám nenásilný, je ona kresba karikaturou násilí, které se ve jménu (mírumilovného) islámu páchá a které je jeho znesvěcující karikaturou. Platí-li pak zároveň tvrzení, že je islám mírumilovný a že je třeba důrazně pozvednout hlas proti jakékoli jeho karikatuře, je s podivem, s jakým klidem přecházejí muslimové radikální islamismus a terorismus; ten přece karikuje (mírumilovný) islám neskonale víc, než by se to kdy mohlo podařit jakékoli malůvce. Velice trefně to komentoval karikaturista Štěpán Mareš v Mladé frontě dnes (7. února): "Vyznavači proroka Mohameda se domnívají, že jeho karikatura s turbanem v podobě bomby je rouhání proti mírumilovné podstatě islámu. A aby to nám, západním špinavcům, bylo úplně jasné, berou do ruky bomby a vyhazují do vzduchu západní velvyslanectví."

(více na adrese <http://www.headlines.cz/shownews.php?Id=bf457d5a05592bbadc6d07a0ffd311b6>)

Nebudu číst Korán proto, abych na jeho základě vydedukoval pravdu o (ne)násilnosti islámu; jako laik to těžko vyřeším. Dokud se ale v muslimském světě nezvedne adekvátní odpor proti fanatickému terorismu, pokud nebude ústy předních islámských náboženských vůdců takové popírání (mírumilovného) islámu hlasitě a jednoznačně odsouzeno, do té doby budu zastávat názor, že islám je násilnické zlo, bující jako rakovina, proti kterému se musíme bránit daleko víc, než parodickým malováním. Modleme se za svět islámu; modleme se za celý svět, aby v něm zvítězila Boží láska. Maranatha - přijď brzy, Pane Ježíši.

Miloš F. Pechar

Islámu rozumět

Ano, dnes je důležité nepodlehnout názoru, že všechna náboženství jsou vlastně rovnocenné cesty k Bohu a že islámský terorismus je jen bezvýznamný výstřelek nebo zneužití tohoto ušlechtilého náboženství. Nestavíme Mohameda vedle Krista. Rozumím i strachu z nábožensky motivovaného jaderného vyzbrojení Íránu, je to strašná hrozba a je nutno připravit se na ni i vojensky. Na druhé straně však soudit islám podle teroristů ("islám = násilnické zlo") je podobné jako soudit křesťanství podle krvavé násilné misie, křížových výprav či upalování čarodějnic. Byly i země a doby, kdy byl islám mírumilovnější než křesťanství a byl nositelem kultury, kterou náš středověk odmítal.

Myslím, že upřímné modlitby za muslimský svět nutně vedou křesťany k tomu, aby se s tímto světem seznamovali a snažili se mu rozumět, každý podle toho, jak mu to dovoluje jeho vzdělání. Doporučuji například knihy věrného křesťana profesora Kropáčka, z nichž lze pochopit, proč je dnes na muslimské straně tolik nenávisti k Západu. Pochopit, ne si hned sypat popel na hlavu. Nejde vůbec o to, kdo má víc pravdy, ale jak z toho nešťastného střetu civilizací ven! Záleží i na tom, jak budeme my osobně jednat s těmi muslimy, se kterými se setkáváme či setkáme jako se studenty, obchodníky, vědci a spolupracovníky v nejrůznějších organizacích, jichž díky globalizaci přibývá jako hub po dešti. Jak je skrze naše skutky osloví Kristova láska?

Pavel Říčan

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)